

Kjære konfirmanter og foreldre: Gratulerer med dagen. Foran denne store dagen har dere sikkert hatt tusen ting å tenke på. Det er mye som skal stelles i stand. Men nå er dagen her, og vi er samlet til konfirmasjonsgudstjeneste. Dere, - la oss glemme alt det praktiske for en stund og høre etter prekenten for i dag. Denne teksten handler om det viktigste vi har undervist om gjennom hele året som har gått. Det står skrevet i ...

Prekentenst: Joh.14,1-9a(11)

Jesus sa: "La ikke hjertet bli grepet av angst. Tro på Gud og tro på meg! I min Fars hus er det mange rom. Var det ikke slik, hadde jeg sagt dere det. For jeg går for å gjøre i stand et sted for dere. Og når jeg er gått bort og har gjort i stand et sted for dere, vil jeg komme tilbake og ta dere til meg, så dere skal være der jeg er. Og dit jeg går, vet dere veien."

Tomas sier til ham: "Herre, vi vet ikke hvor du går hen. Hvordan kan vi da vite veien?" Jesus sier: "Jeg er veien, sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg. Hadde dere kjent meg, da hadde dere også kjent min Far. Fra nå av kjenner dere ham og har sett ham." Da sier Filip: "Herre, vis oss Faderen, og det er nok for oss." Jesus svarer: "Kjenner du meg ikke, Filip, enda jeg har vært hos dere så lenge? Den som har sett meg, har sett Faderen."

Nå vet ikke jeg om dere ungdommer har eget rom hjemme, eller om dere deler rom med søsken. Forhåpentligvis har hver av dere i alle fall et sted som bare er deres. Ei seng som er bare di, et sted å gjøre lekser, et sted å slappe av. Kanskje også et sted hvor du kan være for deg selv med alle dine tanker. Alle har behov for et hjem og et rom å kalle for sitt eget.

Jeg er overbevist om at de aller fleste foreldre vil gi sine barn det beste livet kan by på. Et rom med ei seng der gutten eller jenta kan sove trygt. En stol og en plass i fellesskapet rundt kjøkkenbordet, som hver morgen dekkes med syltetøy og Sjokolade, gulost, brød og melk, og hva det måtte være. Og siden dekkes det til middag og kveldsmat. Barna trenger trygghet. Barna trenger omsorgsfellesskap. Barna er det mest verdifulle en har. Derfor vil foreldre gi det beste.

Jeg tror det var derfor dere som foreldre kom med barna deres til kirken. Kanskje er det så mye som 14 år siden nå. Prøv å tenke tilbake. Den gangen var de gjerne så små at de måtte bæres, og nå er de konfirmanter og tenåringer. Årene flyr. Den gangen, tror jeg, dere valgte å la barna deres døpe fordi dere mente noe med det. Ikke alle av dere hadde en personlig tro selv, men det var kanskje om å gjøre for dere at barna skulle få det beste dere visste å gi. I dåpen ble de Guds barn og gitt en enda større trygghet enn den dere som foreldre kunne gi dem. Barnas liv ble lagt i Guds hender. Og der er det trygt og godt å være.

Den dagen gav dere et løfte. Dere fikk del i et hellig ansvar. Sammen med fadderne og menigheten skulle dere be for barna, lære dem selv å be, hjelpe dem til å bruke Guds ord og Herrens nattverd. Og det var for at deres barn skulle bli hos Kristus når de vokser opp, likesom de ved dåpen ble forenet med ham.

Så er vi her i dag. Barna har vokst opp og er i ferd med, som man sier, å gå inn i de voksnes rekker. Har årene gjort oss visere? Har årene gitt mer innsikt i Guds verden og den kristne tro? Har du som forelder fulgt opp det løftet du gav i dåpen og bedt for ditt barn og lært ditt barn om Jesus? Menigheten påtok seg et medansvar for dette. Konfirmasjonsundervisningen er en del av den oppgaven som menigheten forpliktet seg til den gang barna ble døpt.

Gjennom året som har gått, har vi tatt opp mange viktige temaer. Vi som er prester og konfirmantlærere håper selvfølgelig at dere ungdommer skal ha lært mye dette året. Men om du som er konfirmant skulle komme til å glemme en del med årene, så hold likevel fast på en ting du har lært og som du på konfirmasjonsdagen blir minnet om: "Jesus er veien sannheten og livet."

Du vil bli presentert for mange veier, mange livssyn og mange verdivalg. I vår tid tror mange at enhver blir salig i sin tro, at alle veier fører fram. Men det er en stor løgn. Slik er det ikke. Det er kanskje sant at alle veier fører til Rom, men det er ikke sant at alle veier fører frem til Gud. Jesus sier: "Ingen kommer til Faderen uten ved meg." Kun Jesus er den veien som fører til målet for ditt liv.

Det var denne veien du begynte å gå da du ble døpt. Tre håndfuller med vann, til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og du ble et Guds barn. Da du lærte å be, lærte du å snakke med Jesus og Far i himmelen, da du lærte å bruke Guds ord og lese i Bibelen, lot du Gud få snakke med deg. Slik skulle du leve det nye livet du fikk i dåpen. Slik skulle du og Jesus gå sammen gjennom livet. Du skulle aldri være alene. Det er ikke noe han ønsker sterkere enn å være sammen med deg også i dag.

Mye kan ha hendt etter dåpen. Kanskje har ikke alle fått den samme muligheten til å leve dåpslivet slik det var meningen. Kanskje noen vet med seg selv at bønnen har stilnet av og troens ild er i ferd med å slukne. Kanskje noen vet med seg selv at det de fikk i dåpen skulle det være svært så godt å få tilbake: Tryggheten med Far i himmelen, tryggheten ved å kjenne Jesus. Martin Luther sammenliknet dåpen med en båt: "Dåpen er som en Noas ark, som fører oss over vredens hav til det evige liv, og ... faller noen ut, da må han se til å komme ombord igjen og fortsette som han før hadde begynt."

Det finnes ingen annen vei enn Jesus. Men Jesus inviterer til å komme tilbake hvis du har blitt borte. I dåpen ble du tegnet med korsets tegn til et vitnesbyrd om at du skulle tilhøre den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus og tro på ham. Den dagen inngikk Gud en pakt med deg. Jesu død og oppstandelse skulle gjelde for deg personlig, og du skulle få leve det nye livet som Guds barn i troen på Jesus. Fra Guds side står denne pakten ved lag. Det betyr at selv om det livet du fikk i dåpen skulle ha blitt borte med årene, så finnes det likevel en mulighet til å komme tilbake.

Blant de spørsmålene jeg husker vi så vidt har vært inne på i konfirmanttimene, er et som kom fra en av dere, og som jeg tror vi ikke rakk å snakke noe om. Spørsmålet var: "Går det ikke an å vente med å bli en kristen til en blir gammel?" Nå husker jeg ikke i hvilken sammenheng

det ble stilt, eller hvem som spurte, men dette spørsmålet tror jeg mange har vært inne på, både blant foreldregenerasjonen og besteforeldregenerasjonen. "Går det ikke an å vente med å bli en kristen til en blir gammel?"

Det må vel ligge bak en tanke at det å være kristen er trøtt og kjedelig. Det er et problem at vi her i Rjukan menighet ikke har et kristent ungdomsmiljø. Derfor mangler dere også forbilder. Men da vi var på Skirvaleiren i fjor høst, ble dere kjent med noen ungdommer fra KRIK. De kunne fortelle at å være kristen slett ikke er trøtt og kjedelig, men tvert imot gav livet en ny glede og mening. Og spør dere andre kristne ungdommer, vil svaret helt sikkert være at de ikke for alt i verden vil bytte bort Jesus. Tvert imot: Å gå glipp av Jesus i unge år vil være å gå glipp av det beste livet kan by på.

Dessuten, hvis en først bestemmer seg for å vente med å være kristen, så vil det sannsynligvis alltid være noe som gjør at det ikke passer gjennom hele livet. Til slutt blir det for sent. All erfaring viser at det er svært få som vender om til Gud på sine eldre dager. Konfirmasjonen er ikke lenger en bekjennelsehandling på den måten at dere offentlig svarer ja til å fortsatt være kristne. Likevel er konfirmasjonen en god mulighet til å svare et stille ja til Jesus når dere kneler ned og blir bedt for. Det er nå i ungdomsårene at dere velger kurs for livet. Det er nå dere stilles på valg.

"La ikke hjertet bli grepet av angst. Tro på Gud og tro på meg!" Sa Jesus til sine disipler. De var redde for at Jesus skulle bli borte for dem, at han skulle forsvinne ut av deres liv og bare bli borte. Det svaret Jesus gav ble til stor trøst og hjelp: "I min Fars hus er det mange rom. Var det ikke slik hadde jeg sagt dere det. For jeg går for å gjøre i stand et sted for dere."

Alle vet vi verdien av å ha et rom i et hjem som vi kan regne som vårt. Det vet alle barn, det vet alle foreldre, det vet også Gud. Jesus forteller at han har gjort i stand et slikt rom for oss hos Gud. Han ønsker at dette rommet skal være ditt hjem. Der vil Gud ta imot deg akkurat slik som du er, med tvil og tro, med ting du strever med, med ting du lykkes med, med hemmeligheter og håp for fremtiden. Gud møter deg som en fortrolig venn. Du kan be til Gud om alt. Du kan fortelle dine innerste hemmeligheter. Han blir ikke sint og oppgitt over deg, for du er hans barn som han er så inderlig glad i. Men han kan tilgi for Jesu skyld, og han kan hjelpe. Og han har altså et rom der ditt navn står skrevet.

Ingen av oss kan se rommet vårt enda. Fortsatt er det usynlig. Men vi vet at det er der. Vi kan tro og erfare. Innen den dagen kommer, skal kirken og gudstjenestefellesskapet være ditt synlige åndelige hjem. Som alt på jorden er heller ikke kirken og menigheten fullkommen. Det er sikkert mye du reagerer på. Det kan være form og innhold og alderssammensetning og tidspunkt for gudstjenester. Alt kan vi drøfte. Litt kan vi kanskje også klare å gjøre noe med, hvis det er flere som har samme ønske.

Menigheten ønsker at konfirmasjonsdagen ikke skal være den siste dagen vi ser dere, men kanskje heller den dagen dere forstod at dere

hører hjemme her. Menigheten trenger dere unge og deres foreldre, og dere trenger Guds ord og gudstjenestefellesskapet. Som i et hvert hjem, er dere også her velkommen til bords. Omtrent annen hver søndag er nattverdbordet dekket, og en plass er din.

Og vet dere. En dag skal det usynlige rommet ditt bli synlig. Alt det som i dag får mange til å låse døra og stenge seg inne bak ensomhet og isolasjon, skal den dagen være borte. Bare kjærligheten og fellesskapet med Gud og med hverandre skal da være tilbake.

Slik har konfirmantlæreren i dag minnet deg om det viktigste av alt du har lært i konfirmanttiden. Det finnes bare én vei til Gud. Den veien begynte du å gå da du ble døpt. Den veien er Jesus. Han har gjort i stand et rom for deg i sin Fars hus. Der er det mange rom, og et av disse rommene er ditt, - han regner med deg, og du er velkommen inn.

Til slutt vil jeg lese et dikt av Eva Nordberg.

Det finst ein plass i Guds trygge famn som er min og berre min.
Den dagen eg døyptest skreiv englar mitt namn i himmelen inn.

Det finst ein plass i ein kyrkjestol som er min og berre min.
Der når meg Guds Ord, hans velsignande sol, og dit går eg inn.

Det finst ein plass ved eit nattverdbord som er min og berre min.
Til finaste høgtid som finst på vår jord, får eg komme inn.

Det finst ein plass i Guds paradís som er min og berre min.
I koret av englar som syng til hans pris, skal eg òg gå inn.